

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
Bir Sorunun Cevabı

Soru: Türkiye’de neler oluyor? Meclis’te Cumhurbaşkanı seçimi, sonra Cumhurbaşkanı’nı halkın seçmesi, sonra Meclis’in seçmesi, Ordu ve Hükümet ortamlarında dikkat çekici hareketlenmeler yaşanması, karşılıklı açıklamalar gelmesi, Anayasa Mahkemesi’nin devreye girmesi, Cumhurbaşkanı’nın onaylaması, onaylamaması... bu mevzularda Amerikan-İngiliz çatışmasının rolü nedir? Hele ki patlama eylemleri ile öne çıkarken, bu hengâme ekseninde, üzerinde zıtlasmalar yaşanırken ve Amerika tarafından kurulduğunu bildiğimize göre, Kürdistan İşçi Partisi’nin [PKK] burada rolü var mı? Son olarak, önümüzdeki ay yapılacak genel seçimlerde Türk partilerinin güçler dengesi nasıl olabilir?

Cevap: Tablonun netleşmesi için Laik Türkiye’nin doğuş tarihine dönmemiz elzemdir:

Birincisi: Mücrim Mustafa Kemâl, Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra Hilâfet’i yıkmaya yönelik İngiliz plânlarını infâz ettiğinden beri, İslâm’a karşı, fikirlerine karşı ve şuurlarına karşı seyretti. İslâm’a ve Müslümanlara karşı korkunç bir kin ve nefret ile, laiklerden daha “laik” bir çizgi üzerinde ilerledi. Yine zümresi ile birlikte Türkiye’yi, İngiltere’nin bölgedeki payandası haline getirmeye hırs gösterdi. Yani metot haline getirdiği iki çizgi üzerinde seyretti: İslâm’a karşı savaş ve İngiltere’ye bağlılık.

Amerika, İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra dünyaya açılıncaya kadar böyle devam etti. Amerika zaferini, önceki Sömürgecilerin [İngiltere ve Fransa] sömürgelerinde, yerlerini alan egemen birinci devlet olmak üzere sonuna kadar istismar etti. Peşi sıra Amerika, 1950’de Ortadoğu’daki elçilerini İstanbul’da bir araya getirdi.

Amerika, ülkenin dizginlerini tutan etkin kuvvet olarak gördüğü Ordu’ya sızarak Türkiye’ye nüfuz etmek üzere ciddiyetle uğraştı. Ama beceremedi. Zîra Ordu, Mustafa Kemâl’in “İngiliz” ekolünden mutmaindi. Bunun üzerine Amerika önündeki tek vesilenin, Ordu’ya ve Laiklere içerlemiş Müslümanların duygularından yaklaşımaya başvurmak olduğunu gördü. Adnan Menderes’in bulunduğu 50’li yıllarda, Turgut Özal’ın bulunduğu 80’li yıllarda ve ayrıca Demirel’in bulunduğu 70’li ve 90’lı yıllarda böyle oldu. Bununla birlikte Demirel, son dönemlerinde Amerikan-İngiliz iplerinde özenle oynayan bir cambaz haline geldi. Tüm bunlara rağmen, Amerikan uşakları kırmızıçizgileri aşmak şöyle dursun, sarı çizgileri aştıkları veya onlara yaklaştıkları zamanlarda bile Amerika her seferinde, Ordu’nun darbe yoluyla yönetimi kilitlemesi ile karşılaştı. Ordu’nun 1960, 1971, 1980 ve 1997’de yaptığı darbeler böyle gerçekleşti ve her seferinde gerekçe olarak, Laik “İngilizci” rejimin muhâfazasını gösterdi.

Amerika, her bir darbeden yeni bir şey öğrendi. Böylece orduya sızmasının mümkün olmadığına kanaat getirdi. Bunun üzerine Özal döneminde paralel bir kuvvet oluşturmaya girişti. Ardından Özal, polisi ağır silahlar ile silahlandırmaya başladı. Bilindiği gibi Özal, üzerinde açık olan İslâmî duyguları sahip biri idi. Nitekim Nakşibendi Târikatı’na bağlı olması, Müslümanların genelinde sempati bulmasını sağladı. Fakat o, 1983’te üstlendiği Başbakanlık ile yetinmedi, dahası 1989’da Cumhurbaşkanı oldu ki burası, Ordu ve Laikler nezdinde hassas bir merkezdir ve kendilerinden başkasının oraya oturmasını kabul etmezler. Çamuru balçığa çeviren husus ise, Cumhurbaşkanlığı makamına oturmasının başlarında, başörtülü oldukları için üniversitelere girişlerinin engellenmesine rağmen, başörtülü öğrencileri kabul edip onlara ilgi göstermesiydi... Tüm bunlar, Ordu’nun ve Laiklerin nefretini daha da tırmandırdı.

Özal, Anavatan Partisi’ni kurmuş ve kendisini insanlara ve bilhassa kırsal kesime; Ordu’nun adamlarının yüklendiği Laiklik karşısında İslâm’ın safında duruyor göstererek bir kamuoyu oluşturmuştu. Ardından Amerikan desteği ve deneyimi ile çalışmaya başlamıştı. Paralel bir askerî kuvvet oluşturarak Ordu’nun otoritesini zayıflatmak üzere iken öldü yada o zaman dışarı sızan bazı haberlere göre, İngiliz kuklası Laiklerin kendisine karşı komploları sonucu öldürüldü.

İkincisi: Bundan sonra yönetim herhangi bir taraf lehine istikrar bulmaz hale geldi. Siyâsi ortamda hem İngiliz hem de Amerikan adamları çalışır oldu. Ordu, Özal'ın partisi olan Anavatan Partisi'nin konumunu ayarlamaya başladı. Böylece Mesut Yılmaz'ı partinin liderliğine ulaştırdı. Ardından parti, Mesut Yılmaz'ın onların adamlarından olmasından ötürü İngiliz yanlısı bir hale geldi ve o da partideki Özal ekibini tasfiye etti. Buna karşılık Özal'a yada Amerika'ya bağlılıklarından dolayı Anavatan Partisi'nden kovulanlar [yada istifa edenler], İslâmî eğilimleri nedeniyle Refah Partisi'ne katıldılar. Böylece Erbakan'ın partisi içerisinde güçlü bir etkiye sahip oldular. Erbakan İngilizlerin adamlarına daha yakın olmasına rağmen, partisi içerisinde Amerika'nın kefesi ağır basmaya başladı. Bu da 90'lı yıllarda Amerikan yanlısı Çiller'in DYP'si ile Erbakan'ın Refah Partisi tarafından kurulan [Refahyol denilen] koalisyon hükümetini, Amerika'nın güdümündeymişçesine görünür hale getirdi. Bunun üzerine Ordu, Amerika'nın Özal döneminde olduğu gibi, otoriteyi yeniden ele geçireceğinden endişe etti. Bu yüzden Ordu müdâhale etti ve koalisyon hükümetini dağıttı. Böylece otoriteyi kontrol altına aldı. Bu olaylar 28 Şubat 1997'de [alınan kararlar ile] meydana geldiği için, bu olay tarihe "28 Şubat Hareketi" olarak geçti. Bu hâdisenin ilk işlerinden biri, Refah Partisi'nin üzerine gidip işini bitirmek oldu. Ardından gerek Özal'ın partisinden gelenler, gerekse aslen parti içerisinde bulunan ama Amerika ile birlikte seyreden Abdullah Gül ve Erdoğan gibileri olsun, Amerikancı topluluğun atılmasından sonra Fazilet Partisi adı altında yeniden kuruldu. Koalisyon hükümetinin dağılmasından sonra Ordu, hükümeti kurma görevini, İngiliz sütunlarından biri olan ve karısı yahudi dönmesi olan Bülent Ecevit'e verdirdi. O da Anavatan Partisi'nin İngilizler ile beraber seyreden başkanı Mesut Yılmaz ile bir koalisyon hükümeti kurdu. Böylece İngilizci Laikler, 28 Şubat hâdisesinden sonra iktidarı yeniden ellerine geçirdiler.

Üçüncüsü: Amerika, Ordu'ya doğrudan karşı koymanın zor bir iş ve paralel bir kuvvet oluşturma da riskler ile dolu bir iş olduğu anladı. Böylece adamlarından birini, Ordu'nun otoritesini sınırlandıran yasalar çıkarabilecek bir parlamento çoğunluğu ile iktidara taşıyarak "demokratik" yoldan Ordu'yu bertaraf etmek üzere çalışmak şeklinde bir başka üslup gördü. Öyle de oldu. Seçimini, 28 Şubat hâdisesinden sonra Fazilet Partisi'nden çıkarılan Erdoğan ve Gül üzerine yaptı. Onlar da kendi ortamları ile çalışmaya başlayıp Erdoğan liderliğinde Adalet ve Kalkınma Partisi'ni [AKP] kurdular. Erdoğan, Özal'a benzer sıfatlar ile mevsuf bir tarikat sofisidir. Laik olmasına rağmen üzerinde İslâmî duygular tezâhür eder ve Amerika'nın has adamlarındandır. Nitekim İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'ndan beri Amerika ile birlikte hareket etmektedir. Ordu tarafından okuduğu şiir yüzünden hakkında adli kovuşturma açılmış olmasına ve siyâsi baskıya uğramasına rağmen, Amerika'ya sadâkat içerisinde aktif kalmaya ve bu yönde çalışmaya devam etmiştir.

Bundan sonra Erdoğan'ı iktidara ulaştırma senaryosu işlemeye başladı. Zira Amerika, 2001 yılında Türkiye Merkez Bankası'ndan 5 ilâ 7 milyar dolar kadar para çekti. Zira temelleri Özal döneminde atılan ekonomik ayrıcalıklar, Amerika'nın bu operasyonu kolay ve basit bir şekilde yapabilmesini sağladı. Bunun üzerine ekonomik bir sarsıntı baş gösterdi, insanlar Türk Lirası'nın alım gücünün şiddetli bir şekilde düşmesinden dolayı yakınmaya başladı. İnsanların Ecevit ve hükümetine yönelik öfkesi daha da kabardı.

Bu sırada Amerika, Yılmaz'ın partisi ile Ecevit'in partisinin koalisyon ortağı, küçük bir parti olan Devlet Bahçeli liderliğindeki Milliyetçi Hareket Partisi'ne sızmayı başardı ve ona, erken seçim yapılmasını ve seçimler yapılmadığı takdirde istifa etmekle tehdit etmesini telkin etti. Böylece 3 Kasım 2002'de erken seçimlerin yapılacağı ilan edildi ve İngiliz yanlısı laikler, seçimleri geciktiremeyince, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin seçilmesine karşı yoğun bir aksi kampanya yapmak için "İngilizci" laiklerin mâlî payandalarından biri olan işadamı Cem Uzan grubunu harekete geçirdiler. Bu çerçevede Uzan, nispeten kısa bir dönemde milyonlarca dolar harcadı. Bununla birlikte Adalet ve Kalkınma Partisi, bilhassa seçim propagandasında Laiklik ile biraz İslâmî dokuyu katıştırması sayesinde seçimlerde ezici bir başarı elde etti. Lâkin bu azlığa rağmen, Laik Ordu'nun ve İslâm'a saldıran Kemalistlerin düşmanlığına karşıtlığı nedeniyle Müslümanların genelinin oylarını cezbedebildi. İşte böylece seçimleri kazanıp Meclis çoğunluğu sağlayabildi.

Ardından tek başına hükümeti kurdu. Meclis'te kendisine karşı duran muhalefet partisi ise Ecevit'ten kopmuş bir kesim olan Deniz Baykal liderliğindeki Cumhuriyet Halk Partisi idi. Ecevit'in partisi ise Demokratik Sol Parti adıyla kalmıştı. Erdoğan iktidara çıktığı zaman, AKP'nin başarısızlığı için azimle çalışan Uzan Grubu'na, yolsuzluk suçlaması ile ağır bir darbe vurdu... tüm mal varlıklarını yargı kapsamına soktu.

Dördüncüsü: Erdoğan, Amerika ile bağlantıları güçlendirmek ve İngiliz nüfuzunu, bilhassa Ordu'nun nüfuzunu zayıflatmak üzere çizilmiş plânı uygulamaya koyuldu. Eylemlerinden ilki; Millî Güvenlik Kurulu'nun [MGK] yönetime müdahale yetkisini daraltmak üzere Meclis'e bir yasa tasarısı sunmak oldu. Kezâ kurul, asker ve sivil üyeler karışımı hale geldi ve Ordu bundan rahatsız oldu. O kadar ki önceki 28 Şubat Hareketi gibi müdahale etmek için kullanabileceği bir güvenlik zâfiyeti oluşturmak üzere 2003 yılı sonlarındaki İstanbul patlamalarının arkasında "askerin" bulunduğu, ancak bunda başarılı olmadıklarına dair bazı haberler sızdırıldı. Sonra bir sonraki adımı, Türkiye Hükümeti ile Birleşik Devletler yönetimi arasında bir ortak vizyon belgesinin, 05.07.2006'da Abdullah Gül ve Condoleezza Rice tarafından imzalanması oldu. Amerikan Dışişleri Bakanlığı'nın resmî web sitesinde yer alan 05.07.2006 tarihli basın açıklamasında, belgeden sadece genel hatlarıyla bahsediliyordu. "Bölgesel ve küresel hedeflerde aynı değerleri ve idealleri paylaşıyoruz: barış, demokrasi, özgürlük ve refahın ilerletilmesi" diye başlayan belgede, bu genel hatlar şöyle sıralanıyordu: "Türkiye ve Birleşik Devletler aşağıdaki tüm meseleler üzerinde birlikte çalışmayı taahhüt ederler:

- Genişletilmiş Ortadoğu'da demokrasi yoluyla barış ve istikrarın ilerletilmesi,
- İki-devletli çözüm temeli üzerinde "İsrail"-Filistin anlaşmazlığının çözümüne yönelik devletlerarası çabalar da dahil, Arap-"İsrail" anlaşmazlığının kalıcı bir çözümüne yönelik devletlerarası çabaların desteklenmesi,
- Birleşik bir Irak'ta istikrarın, demokrasinin ve refahın geliştirilmesi,
- Son 5P+1 girişimi de dahil, İran'ın nükleer programına yönelik diplomatik çabaların desteklenmesi,
- Karadeniz bölgesi, Kafkasya, Orta Asya ve Afganistan'da istikrar, demokrasi ve refaha katkıda bulunulması,
- BM himayesinde Kıbrıs sorunu için tam ve nihâî, kapsamlı ve karşılıklı-kabuledilebilir bir çözümün başarılmasının desteklenmesi ve bu bağlamda Kıbrıslı Türkler'in izolasyonuna son verilmesi,
- Hazar havzasından gelenler de dahil, hatların ve kaynakların çeşitlendirilmesi yoluyla enerji güvenliğinin artırılması,
- Transatlantik ilişkiler ile NATO transformasyonunun güçlendirilmesi,
- PKK ile mücadele dahil, terörizme ve bağlantılarına karşı konulması,
- Kitle imha silahlarının yayılımının önlenmesi,
- Yasadışı insan, uyuşturucu ve silah kaçaklığına karşı konulması,
- Dinler ve kültürler içinde ve arasında anlayış, saygı ve hoşgörünün artırılması,
- Devletlerarası meydan okumalara ve ortak endişeye yol açan krizlerine çözüm bulunması için kesintisiz, etkin, çok-taraflı eylemin ilerletilmesi.

Beşincisi: Kürdistan İşçi Partisi [PKK] ve onun Ordu'ya ve Hükümet'e karşı rolüne gelince; PKK, 1979 yılında kuruldu. Fakat fiilen bîrizleşmesi, Özal dönemi [1983-1993] esnasında, 1984 yılında Amerika'nın direktifi ile oldu. Zira o zaman Ordu'ya karşı ilk eylemini [Türkiye'nin doğusunda bir Kürt şehri olan] Siirt'te gerçekleştirdi. Bundan kasıt, askeri açıdan Özal'ın "ağır silahlar ile donatılmış polis güçleri" inşa etme baskısı ile eşzamanlı olarak, güvenlik açısından

Ordu üzerinde baskı yapmaktı. Nitekim bu, Özal döneminde, dönemi bitinceye kadar devam etti. Ardından Ordu, emniyet teşkilatına ait ağır silahlara el koydu.

PKK'nın durumu bu ekseninde, Türk Ordusu'na karşı Amerika'nın elindeki bir güvenlik silahı olarak devam etti, tâ ki 1997 yılının sonu, 1998 yılının başına kadar. O zaman iki faktör öne çıktı:

Birincisi: Yılların İngiliz adamlarından olan ve parti programına PKK'nın işini keskin bir şekilde bitirmeyi koyan Ecevit'i iktidara getirip Başbakan yapan 28 Şubat 1997 Hareketi.

İkincisi: *"Suriye, PKK'yı desteklemek suretiyle Türkiye'ye karşı ilan edilmemiş bir savaş açıyor"* söylemiyle Türkiye'nin Suriye'ye yönelik savaş açma tehditleri. Daha sonra Türkiye, Suriye'nin bu ilan edilmemiş savaşına karşılık vereceğini duyurdu. Türk generallerden biri de şöyle dedi: *"Suriye'nin bir tarafından girer, öbür tarafından çıkarız."* Böylece mesele ciddi biçimde krize dönüştü. Bunun üzerine Amerika şöyle karar verdi: Suriye'nin kendi nüfuzu altında bekâsını korumak, bu birincisi. Türkiye'ye nüfuz etmeye yönelik güvenlik üslubunda başarısızlığa uğradığının farkına varmak, bu ikincisi. Bu üslup yerine demokratik mefhumlar, özgürlük, insan hakları... ile Türkiye'de siyâsî çalışma yapmanın gerekli olduğunu anlamak, bu da üçüncüsü. Ardından Türkiye'deki askerî ve siyâsî otoritenin aynı cinsten hale gelmesi dolayısıyla, "askerî" bir örgüt olarak PKK'dan vazgeçerek ve Suriye ile yaşanan krizi sona erdirerek yeni Türk Hükümeti üzerinden Ordu ile pazarlığa oturmaya karar verdi. Öyle de oldu. Zira bunun Suriye üzerine yansısıyla Türkiye ile Suriye arasında uzlaşî görüşmeleri icra edilip 1998 yılı Ekim ayında Adana Mutâbakatı'nın imzası ile taçlandırıldı. Bu mutâbakata göre Suriye, PKK'ya verdiği desteği durdurmayı, Abdullah Öcalan'ı kovmayı ve Suriye'deki diğer liderlerden birkaçını Türkiye'ye teslim etmeyi kabul etti.

Ve Öcalan, Rusya'ya gitmek üzere Suriye'den çıktı, ancak sığınma talebi reddedildi. Ardından Yunanistan'a, sonra İtalya'ya gitti, nihayet Kenya'ya yerleşti. Türk Ordusu'na bağlı bir özel kuvvetler birliği, oraya gidip Amerikan istihbâratının tertibi ile onu oradan teslim aldı.

Bundan sonra Amerika, daha önce beyân ettiğimiz gibi 2002 yılında Erdoğan'ı ve partisini iktidara taşımayı başarınca kadar siyâsî, popülist ve demokratik... çalışma ile faaliyet gösterdi.

PKK ise parçalandı: yeni Amerikan çalışma yöntemine göre, yani siyâsî çalışma ile seyreden Osman Öcalan liderliğindeki kesim ve İngilizlerin tahakküm ettiği, liderlerinin çoğu yahudi asıllı olan kesim. Zübeyr Aydar liderliğindeki bu kesim, Türk Ordusu'nun kanatları altındaydı. Nitekim Amerikan yanlısı Erdoğan Hükümeti aleyhine karışıklıklar çıkarmada ve kezâ her ne zaman lüzum hâsıl olursa, karışıklıkları sona erdirmek bahanesiyle varlığını dayatmak üzere Ordu'ya haklılık kazandırmada kullanılıyordu. İşte böylece, bilhassa AKP Hükümeti döneminde PKK'ya yönelik Amerikan politikası, Kürt meselesinin siyâsî bir mesele olmasıdır. Bilhassa AKP Hükümeti döneminde PKK'ya yönelik İngiliz politikası ise, Kürt meselesinin bir güvenlik meselesi olmasıdır, yani Adana Mutâbakatı'ndan sonraki durumun tersinedir. İşte bu, PKK'nın İngilizci kanadının başlattığı şu andaki silahlı eylemleri açıklamaktadır.

Altıncısı: Amerika, AKP'nin gerçekleştirdiği "demokratik" eylemler ile, Laik Kemalistlerin sükût etmeyeceği kırmızıçizgileri çiğnemeyi başardı.

Kendisini Kemalist Laikliğin muhafızı addeden Ordu, devlet kurumlarında, sızılmasına izin vermeyeceği şu dört unsur aracılığıyla ülkedeki işlerin dizginlerini tutmaktadır:

1. Birincisi: Cumhurbaşkanlığı, ki konum olarak daha ziyade devletin mânevi sembolü olmasına rağmen, ona devletin "Atatürkçülük" rengi olarak itibar ederler.
2. İkincisi: Anayasa Mahkemesi, ki onun vâsıtasıyla askerî müdâhaleye ve maslahatlarına göre anayasanın çiğnenmesi olarak addettikleri kânunların iptâline hukukî gerekçe elde ederler.
3. Üçüncüsü: Yüksek Öğretim Kurulu, ki nesillerin kültürüne tahakküm etmek için kendi nezdlerinde önemli addederler.
4. Dördüncüsü: Millî Güvenlik Kurulu, ki onun vâsıtasıyla askerî müdâhaleye güvenlik gerekçesi elde ederler.

AKP ise demokratik araçları kullanarak ve Millet Meclisi'nden kânunlar çıkartarak, mevcut iki adamı ile Anayasa Mahkemesi'ne sızabildi. Nitekim mahkemenin 11 üyesi vardır ve onlardan ikisi Ordu yanlısı değildir ve Hükümet, bu alanda ilerlemektedir. Üyeleri yaklaşık yarı yarıya sivillerden ve askerlerden oluşan Millî Güvenlik Kurulu'na da müdâhale edebildi. Yüksek Öğretim Kurulu [YÖK] açısından da girişimlerde bulundu ve halen bulunmaktadır. Şimdiye kadar kayda değer ölçüde sızamamış olmasına karşın bu alanda da ilerlemektedir.

AKP şimdiye kadar söz konusu üç alanda çalışmakla yetindi. Ancak bugün Cumhurbaşkanlığı'na uzandı ki bu, laik rejimin hâmisî olan Ordu için önemli ve hassas bir simgedir. Böylece AKP Hükümeti, Meclis çoğunluğuna sahip olması bakımından demokratik üsluplar ile Abdullah Gül'ü Cumhurbaşkanlığı'na getirmeye uğraştı. Fakat Ordu bunu, en koyu kırmızıçizgilerden birinin ihlâli olarak değerlendirip demokratik üslupların yanı sıra tehdit ve gözdağı üslupları da kullanarak buna şiddetle karşı koydu. Bunun için Laik kamuoyunu hareketlendirmek üzere her yerde kitlelerini topladı. Aynı zamanda Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanlığı için Türkiye Meclisi'nde birinci tur oylamanın yapıldığı ve üçte iki çoğunluk bulunamadığından CHP'nin Anayasa Mahkemesi'ne dâvâ açmak için gittiği 27.04.2007 Cuma günü gecesi saat 23:15'te Genelkurmay Başkanlığı adına bir bildiri yayınladı. Askerî muhtıra niteliği taşıyan bildiri, Genelkurmay Başkanlığı'nın resmî internet sitesinde yayınlandı ve önceleri vâki olmamış bir biçimde, gazete büroları telefonla aranarak ve Genelkurmay'ın resmî internet sitesine bakmaları istenerek duyuruldu. Bildiride üzerinde en çok durulan ifadeler şunlardı: *"Son günlerde, Cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde öne çıkan sorun, laikliğin tartışılması konusuna odaklanmış durumdadır. Bu durum, Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından endişe ile izlenmektedir. Unutulmamalıdır ki Türk Silahlı Kuvvetleri bu tartışmalarda taraftır ve laikliğin kesin savunucusudur. Ayrıca, Türk Silahlı Kuvvetleri yapılmakta olan tartışmaların ve olumsuz yöndeki yorumların kesin olarak karşısındadır, gerektiğinde tavrını ve davranışlarını açık ve net bir şekilde ortaya koyacaktır. Bundan kimsenin şüphesinin olmaması gerekir."* Bildirinin son paragrafı ise açıkça imâlî bir darbe tehdidi idi: *"Özetle, Cumhuriyetimizin kurucusu Ulu Önder Atatürk'ün (!), "Ne mutlu Türküm diyene!" anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti'nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır. Türk Silahlı Kuvvetleri, bu niteliklerin korunması için kendisine kanunlarla verilmiş olan açık görevleri eksiksiz yerine getirme konusundaki sarsılmaz kararlılığını muhafaza etmektedir ve bu kararlılığa olan bağlılığı ile inancı kesindir."*

Bu bildiri, seyretmekten başka bir şey yapmaya güç yetirememelerinden dolayı, AKP'nin iktidardaki varlığına homurdanan Laikler için, Ordu'nun sırf seyretmekle, seyirci konumunda kalmakla yetinmeyip tehdit edebildiğine dair bir güven faktörü mesâbesinde idi. Onun için bu bildirinin / muhtıranın yayınlanmasından sonra, Laik çevrelerin kapıldıkları "gururun" ve kavuştukları kuvvetin boyutu gözler önüne çıktı.

Amerika ile Hükümet, atmosferleri "demokratikleşme" ve "darbelerin bitirilmesi" ile doldurmuş, Avrupa Birliği ile müzâkereler, özgürlükler, insan hakları... atmosferini istismâr etmiş olmasaydı, koşulları, askerî darbeleri engeller yahut sınırlandırır hale getirmeye katkıda bulunmuş olmazdı. Bunlar olmasaydı, geçmişte alışageldiği gibi, Ordu darbe yapabilirdi.

Hükümet'in bunu algılamasına bakılırsa, Genelkurmay Başkanlığı'nın bildirisini hoş karşılayıp bırakmadı, tam aksine 28.04.2007 günü, saat 15:00'de bu bildiride / askerî muhtıradaki geçenlere sert bir dil ile karşılık veren bir basın açıklaması yayınladı. Açıklamada, *"Genelkurmay Başkanı'nun yasal olarak Başbakan'ın emri altında olduğu"* vesâire gibi dikkat çekici ifadeler yer aldı. Nitekim Hükümet bu suretle, Ordu'nun, askerî muhtırasında vârit olan "gururunu" kırmak ve tehdidinin, fiilî bir tehdit değil mânevî bir tehdit olduğunu, dolayısıyla geçmişte olduğu gibi askerî darbe yapmaya muktedir olmadığını ona hissettirmek istedi. Yine Hükümet'in açıklaması, Ordu'nun bildirisinden / muhtırasından sonra sarsıntıya uğrayan parti tabanına yönelik bir îade-i îtibâr mesajı mesâbesinde idi. Böylece tabana, Hükümet'in halen ayakta kalmaya muktedir olduğu sinyali verildi. Bununla birlikte Hükümet, Anayasa Mahkemesi'nin kararının, Ordu'nun talebi yönünde, oturumu iptal etmek şeklinde olacağını farkındaydı. Zîra Mahkeme, iki istisnâ üye dışında, İngilizlerin adamlarından oluşmaktadır. Öyle de oldu ve Cumhuriyet Halk Partisi'nin açtığı dâvâ hakkında Mahkeme'nin, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turunun iptal edilmesi yönündeki

kararı 01.05.2007 günü yayınlandı ve üç turlu seçimin her turunda milletvekillerinin üçte iki çoğunluğunun hazır bulunması şartı ikrâr edildi.

Bunun üzerine Erdoğan ve beraberindekiler, ilk anlarda Anayasa Mahkemesi'nin kararını saygıyla karşıladıklarını ve durumu değerlendireceklerini söyledikleri halde, durum değerlendirmelerinden sonra yedikleri şamarın sersemliği ile hırçın tavırlar sergilediler. Bunların en barizi, Erdoğan'ın bu kararı "*Demokrasiye atılmış bir kurşun*" olarak tanımlaması idi. Erdoğan'ın bu sözü mahkemeye karşı değil, mahkemeyi kışkırtmaya çalışan CHP lideri Baykal'a karşı söylediğini belirterek geri adım atması, açıklamanın etkisini hafifletmedi.

Bununla birlikte Erdoğan, hemen "pes" etmedi. Aksine Mahkeme'nin kararının duyurulmasından sonra aynı gün 01.05.2007 akşamı bir açıklamada bulunarak Millet Meclisi'ne, Cumhurbaşkanı'nın doğrudan halk tarafından seçilmesine ilişkin anayasa değişiklik paketi sunacaklarını ilan edip bunu da aşağıdaki şekilde detaylandırdı:

- Cumhurbaşkanı'nın şu anda olduğu gibi Meclis tarafından değil de, doğrudan halk tarafından seçilmesine imkân tanıyan Anayasa değişikliği yapılması,
- Cumhurbaşkanlığı süresinin, bir defalığına yedi (7) seneden, iki defalığına beşer (5) seneye değiştirilmesi,
- Genel seçimlerin, şu anda olduğu gibi beş (5) yılda bir değil de, dört (4) yılda bir yapılması,
- Milletvekili seçilme yaşının, şu anda olduğu gibi 30 yaş değil de, 25 yaşa indirilmesi,
- Cumhurbaşkanlığı seçimleri de dâhil, tüm meclis oturumları için toplantı yeter sayısının 367'den (üçte ikiden) çoğunluğa indirilmesi

Erdoğan'ın açıkladığı anayasal değişiklikler / reformlar kapsamındaki en önemli maddeler, Cumhurbaşkanı'nın doğrudan seçim yoluyla halk tarafından seçilmesine imkân verilmesi ve ilâveten, tüm Meclis oturumları için toplantı yeter sayısının üçte ikiden çoğunluğa düşürülmesidir.

İşte böylece Erdoğan, bu teklifleri içeren anayasa değişiklik paketini Meclis'e sundu. Ne var ki bunun Meclis'te onaylanması, üçte iki çoğunluğu yani 367 milletvekilinin hazır bulunmasını gerektiriyordu. AKP ise çoğunluğa sahip olduğu halde üçte iki çoğunluğa sahip değildi. Bunun için bu sayıyı sağlamanın peşine düşüp 20 milletvekili bulunan Anavatan Partisi'ne yöneldi. Onunla vardığı anlaşma ile üçte iki çoğunluk sağlandı.

Anavatan Partisi, Özal'ın kurduğu bir partidir. Fakat onun öldürülmesi hadisesinden sonra Ordu, partiyi parçalama ve karşıt unsurlardan arındırma operasyonu yapıp başkanlığına "İngilizci" Ordu'ya sadâkatinden dolayı Mesut Yılmaz'ı getirdi. Parti, AKP'nin kazandığı 2002 seçimlerinde hezîmete uğrayınca, Mesut Yılmaz bu hezîmetten dolayı parti başkanlığından istifa etti. Ardından parti bir müddet liderlik krizi yaşadı. Daha sonra Mesut Yılmaz döneminde Anavatan Partisi içerisinde önceleri meşhur bir üye olan, fakat istifa edip 2002 seçimlerine ANAP listesinden değil de AKP listesinden giren, böylece AKP'den milletvekili olan, sonra Kültür Bakanlığı yapan, Anavatan Partisi içerisinde liderlik krizi şiddetlendiğinde, parti başkanlığı için kendisi ile yapılan müzâkerelere binâen AKP üyeliğinden istifa edip Anavatan Partisi kökenine başkan olarak geri dönen Erkan Mumcu partinin başına geçti. O, önceki seçimlere AKP listesinden girmesine rağmen, Gül'ün Cumhurbaşkanı seçilmesi için yapılan oylama oturumunda AKP'yi desteklemeye, Anavatan Partisi'nin arka plânındaki İngilizci grup olan Mesut Yılmaz grubunun baskısı nedeniyle güç yetiremedi. Şayet yirmi milletvekili ile bunu yapabilseydi, Gül'ün Cumhurbaşkanı seçilmesi için gereken üçte iki çoğunluk sağlanmış olacaktı.

Bunun etkisiyle, AKP listesinden adaylığı sırasında kendisini seçen kesimlerin tepkisini üzerine çekti. Oylamaya katılmama davranışı bir arkadan vurma olarak addedildi. Üstelik 22 Temmuz 2007'de yapılacak seçimler kapıya dayandı. Bunun için Mumcu, parti başkanı olarak yetkilerini kullanarak gelecek seçimlerde kazanmaya hırs göstererek ve geçmişte kendisini seçen AKP tabanını hoşnut ederek parti yönetimini, Cumhurbaşkanı'nın halk tarafından seçilmesine ilişkin AKP'nin paketi lehinde oy kullanmaya ikna etti. Böylece 10.05.2007'de yapılan Meclis oylamasında, üçte iki çoğunluk sağlanarak AKP'nin, Cumhurbaşkanı'nın halk tarafından seçilmesine ilişkin anayasa değişiklik paketi Meclis'ten geçirildi.

İşte bu, Ordu'yu ve İngilizci Laikleri sıkıştırmaya yönelik bir diğer girişim idi. Şöyle ki; Laik Cumhuriyet, Türkiye'de kurulduğu günden beri kendisini, üzerinde seyrettiği yolu benimsemeyi ısrarla reddeden bu Müslüman halka pazarlayamadı. Halka bu rejimi kabul ettirmek ve benimsetmek için demir pençe ile envâiçeşit şiddeti ve baskıyı kullanmasına rağmen, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gerçekleştirdiği siyâsî açılmıdan günümüze kadar geçen yaklaşık elli senede dört askerî darbe yapmasına rağmen, yine de bu Müslüman halkın kendisini bağrına basıp benimsemesini hiçbir şekilde sağlayamadı. Onun için Ordu ve İngilizci Laikler, Cumhurbaşkanı'nın halk tarafından seçilmesini ve bu zaman zarfında söz konusu anayasal değişikliklerin onaylanmasını kabul etmezler. Onun için son savunma hatlarına başvurdular ki bu, uygulanabilmesi için Meclis'ten üçte iki çoğunluk ile çıkan paketi, Sezer'in imzasına gönderilmesini gerektiren yasal gerekçedir. Bilindiği gibi Sezer, Anayasa Mahkemesi başkanlığından gelerek 2000 yılında Cumhurbaşkanlığı makamına oturdu. Bunun içindir ki kendisine verilmiş "imzalama" yetkisini, ya paketi onaylamamak, ya da düzeltmek yönünde sonuna kadar kullanmasını ummaktadırlar. Bununla birlikte Cumhurbaşkanı, ikiden fazla itiraz hakkına sahip değildir. Fakat paketin iptal edilmesi için, avukatlarının girişler-çıkışlar bulabilmek üzere "oynayabildikleri" yasal düzenlemeler sayesinde, konuyu Anayasa Mahkemesi'ne taşımak gibi başka araçlara sahiptir. Ya da işleri sarpa sarınca, Cumhurbaşkanı'nın doğrudan halk tarafından seçilmesi yahut -Erdoğan'ın reform paketinin başarısızlığa uğraması halinde- yine Millet Meclisi'nde seçilmesi icraatlarına etki edebilen olağanüstü hâl zemini oluşturmak için Ordu'nun askerî olarak istismâr edebileceği şekilde güvenlik açısından gerginliği tırmandırmak üzere Ordu'nun PKK'nın İngilizci kanadına sığınması da söz konusudur... Buna karşılık Hükümet'in ve Amerika'nın uğraşları, ele geçen yasal fırsatı kaçırmamaya dönük olacaktır... Yani bu çatışma, her kesimin sahip olduğu kozları olabildiğince kullanmaya çalıştığı sıcak bir çatışmadır.

Yedincisi: Bundan sonra işler aşağıdaki şekilde ilerledi:

1. Reformlar ve Cumhurbaşkanı'nın doğrudan halk tarafından seçilmesine ilişkin Millet Meclisi kararı, onaylanmak üzere Cumhurbaşkanı'na sevk edildi. Cumhurbaşkanı da yasa gereğince kendisine verilmiş on beş (15) günlük sürenin bitiminde reddedip Meclis'e iade etti.
2. Meclis 29.05.2007 günü toplanıp paketi ikinci kez kabul etti. Oylamaya, Anavatan Partisi'nin desteği sayesinde 369 milletvekili katıldı, yani ikinci kez gereken üçte iki çoğunluk sağlandı.
3. Sonra bu yasa tasarısı paketi Cumhurbaşkanı'na gönderildi. Şimdi ve bu ikinci defanın ardından, Cumhurbaşkanı reddedip geri gönderemez. Ya onaylamalı, ya da referanduma başvurmalı, ama referandumun başarısızlığa uğramasını sağlayacak "dolambaçlı" bir yöntemle olmalı, ya Anayasa Mahkemesi'nden bir çıkış yolu bulmaya sığınmalı, ya da PKK'nın İngilizci kanadının ve bilhassa İngilizci arka plâna sahip Irak'taki Mesûd Barzânî'ye dayananların eylemlerini istismâr ederek askerî operasyonlar hazırlamak suretiyle, askerî olarak olağanüstü hal bulunmalıdır.

Bu bağlamda, son zamanlarda haberlerde, askerî hareketlenmeler görülmeye başladığı bildirilmektedir. Nitekim 22.05.2007'de Ankara'da, Ordu'nun PKK'yı sorumlu tuttuğu ve yedi kişinin ölümüne yol açan patlama meydana geldi. Sonra tanklar da dâhil, ağır silahlar ile donatılmış yaklaşık altmış bin (60,000) asker -ki sayı artmaktadır- yığılarak Irak [Kürdistan] sınırına yöneltildi. Ordu, gelecek seçimlerin atmosferine etki etmek ve bilhassa 07.06.2007'de Türkiye'nin sınır kentlerinden Şırnak bölgesinde tank bombardımanları ile askerî tatbikatlar yapmak üzere durumu kızıştırmaktadır. Ayrıca Hükümet'in tutumu, seçimlerin sâkin ortamda geçmesi için yatıştırmaya uğraşmak yönündedir. Yani Ordu ve Hükümet, sıcak bir manevra içerisindedir: Ordu, askerî gerilime yoğunlaşıp PKK'nın devletin varlığı üzerindeki ciddiyetini büyütmeye, böylelikle önceliğinden ötürü, genel seçimler ile Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ertelenmesine yol açabilecek ve gidişâtı Ordu'nun elinde rehin bırakabilecek gergin bir askerî durum için siyâsî bir kılıf icat etmek üzere Hükümet'i zora sokmaya çalışırken, Hükümet de Ordu'nun taşkınlığını hafifletmeye ve PKK tehlikesini en aza indirmeye çalışmakta, aynı

zamanda ülkenin güvenliğine önem vermediğini göstermemeye uğraşmaktadır, vesâire. Amerika'ya gelince; diğer taraftan Türk Ordusu'nun Kürdistan'a girmemesi üzerinde durmakta, hatta bunun da ötesinde Türk Ordusu'nun yığınağını gözetlerken savaş uçakları ile Türkiye'nin hava sahasını ihlâl etmektedir. Onun bu tutumu, Türk Ordusu'nun askerî çalışmasına "nefes aldırın" bir tutumdur. Nitekim Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın bu tutuma köpürüp 31.05.2007'de şu açıklamayı yapmasına sevk etmişti: "*(Bazı müttetikler) ülkemizde, Doğu Anadolu'daki teröristlere destek veriyor*" Fransız haber ajansı AFP'nin haberine ve NTV Televizyonu'nun yayınına göre, İstanbul'daki bir forumda da şöyle eklemişti: "*'Terörü' destekleyenler, bize insan hakları dersleri verenlerdir.*" Yine Amerikan Savunma Bakanı, 03.06.2007'de Singapur'da düzenlenen Güvenlik Konferansı'nda yaptığı konuşmada, Türk Ordusu'nun Irak sınırına herhangi bir askerî operasyon yapmaması gerektiğine dikkat çekerek buna dolaylı olarak tepki gösterdi.

Şu halde beklenen; Sezer'in, bizâtihi ve Ordu'nun sahip olduğu tüm araçlar ile, daha önce zikrettiğimiz sebeplerden dolayı Cumhurbaşkanı'nın halk tarafından seçilmesine yönelik yasanın yürürlüğe girmemesine uğraşacak olmasıdır.

Kriz ise genel seçimlerin yapılmasına kadar gel-git halinde kalacaktır. Şayet AKP üçte iki çoğunluk kazanırsa, o takdirde Meclis'te Cumhurbaşkanı'nı seçebilecektir. Üçte iki çoğunluk kazanamazsa, Türkiye, Cumhurbaşkanlığı açısından istikrarsızlık dönemini sürdürecektir. Bu durumda taraflar uzlaşmacı çözüme başvurabilir, şu suretle ki; Ordu'nun, dilediği Cumhurbaşkanı'nı dayatmaktan tâviz vermesiyle ve Hükümet'in de Cumhurbaşkanı'nı halkın seçmesinden tâviz vermesiyle...

Fakat bu çözüm, sırf yatıştırıcı olacaktır. Zîra Ordu, dilediği Cumhurbaşkanı'nın seçilmemesini kolaylıkla kabul etmeyecek ve şu anda darbe yapmanın zor olması bakımından, olayların akışına etki etmek üzere askerî operasyonlar türetebilecektir.

Benzer şekilde Hükümet de eline geçen fırsatı değerlendirmeyip bir kenara bırakmayacaktır.

Bu demektir ki AKP'nin gelecek 22 Temmuz genel seçimlerinde tek başına üçte iki çoğunluk sağlayamaması halinde, siyâsî bir krize varılması beklenen bir durumdur.

Sekizincisi: Gelecek seçimlerdeki güçler dengesi ise aşağıdaki şekildedir:

Râcih olan; üç partinin, belirlenmiş %10'luk seçim barajını aşarak Meclis'e girecek olmasıdır. Bunlar, Adalet ve Kalkınma Partisi [AKP], Cumhuriyet Halk Partisi [CHP] ve Doğru Yol Partisi [DYP] ile Anavatan Partisi'nin birleşme kararı ile oluşturulan Demokrat Parti [DP]'dir.

AKP'ye gelince; çoğunluk alarak kazanacaktır. Mağduriyet edebiyatı ile kendisini insanlara "mazlum" olarak gösterebilmesi, Meclis'teki çoğunluğuna karşın İngilizci Laiklerin kendisine Cumhurbaşkanı'nı seçtirmediği ve keza mâlum, milletvekillerinin üçte ikisinin katılımı ile yapılan oylamada kabul edildiği halde Cumhurbaşkanı'nın halk tarafından seçilmesinin Sezer tarafından reddedildiği... vesâire söylemlerini tutturabilmesi halinde ve ilâveten Amerika'nın destekleyeceği siyâsî ve iktisâdî işler sayesinde üçte iki çoğunluk sağlaması da mümkündür. Sonra ilk seferde kendisini seçen İslâmî çevreler önünde, bu çevrelere AKP'nin İslâmî hiçbir şey yapmadığı, hatta başörtüsü yasağını kaldıramadığı şeklindeki ifşaatların üstesinden gelebilirse... bu üslupları ustalıklı kullanabilirse, derim ki üçte iki çoğunluk kazanabilir. Lâkin son zamanlarda ortaya çıkan şey şu ki AKP, Laikleri hoşnut etmek üzere, aday listelerinden İslâmî eğilimli kimseleri çıkarmıştır ki bu da partinin başarı oranına etki edecektir.

CHP'ye gelince; onun Meclis'e girmek için %10'luk seçim barajını aşmak gibi bir sorunu yoktur. Ancak Meclis'te elde edebileceği sandalye sayısı, "Ordu'nun istediği gibi" Demokratik Sol Parti [DSP] ve diğer sol partiler ile bir seçim ittifakı kurmasına bağlı olacaktır. Yani CHP, Deniz Baykal'ın Ecevit'ten ayrılmadan önceki duruma geri dönmektedir. Ayrıca bu ittifaka şimdilik engel olan [Bülent Ecevit'in hanımı ve DSP'nin mânevî başkanı olan] Rahşan Ecevit'tir. Fakat râcih olan; onun bu ittifakı engellemeyi değil, geciktirmeyi hedefliyor olmasıdır. Amacı da kamuoyunu, propaganda bâbından DSP lehine hareketlendirmek ve böylelikle Meclis'te grup kurabilecek şekilde, seçimlerdeki koltuk paylaşımı konusunda kuvvet merkezinden CHP ile pazarlıkta elini güçlendirebilmektir. Ayrıca CHP, DSP'ye yirmi kişilik kontenjan vermeyi kabul ettiği halde,

DSP’de milletvekili olmak için çırpınan yaklaşık altmış parti yöneticisi vardır. Her hâlükârda Ordu, birbirlerinden kopmuş bu iki cenâhı birleştirebilirse payları nispeten büyük olacak, bu da AKP’nin kazanmayı ümit ettiği üçte iki çoğunluk payından olacaktır.

DYP ile Anavatan’ın DP adı altında bir araya gelerek birleşmesine gelince; Demokrat Parti ismi, geçmişteki Adnan Menderes’in partisinin ismidir ki bu ismin seçilmesi, halkın duygularını okşamaya yönelik dramatik bir taktiktir. Bu birleşme, bir seçim ittifakında öte geçmeyecektir. Bu yönüyle yeni tarz bir “acil durum münâsebetleri partisini” andırmaktadır. Bu birleşmenin, gerçekleşip kurulu kalması halinde barajı aşacağı, dolayısıyla Meclis’e gireceği beklenmektedir. [Bu cevapların gönderilmesinden hemen önce, bu birleşmede çatlaklar oluştuğu görüldü. Binâenaleyh bu çatlakların ayrılışa dönüşmesi halinde, her iki partinin ayrı ayrı payları, dikkat çekici oranda zayıflayacaktır.]

Bunlardan sonra, daha az ihtimâlle diğer partiler gelmektedir:

Milliyetçi Hareket Partisi’nin [MHP] seçim barajını aşıp Meclis’e giren dördüncü siyâsî parti olması beklenebilir. Bu da PKK’nın eylemlerini, insanlar nezdindeki milliyetçi-vatancı duyguları kendi lehinde tahrik edebilmesi halinde geçerlidir. Aksi takdirde Meclis’e girmesini sağlayacak bir oy oranına ulaşamayabilir.

Kürtlerin Demokratik Toplum Partisi [DTP] isimli partisinin, barajı aşması için gereken oy oranına ulaşması uzak bir ihtimâldir. Çünkü destekçilerinin ve seçmenlerinin oranı, uzmanların takdirlerine göre %7’yi aşmamaktadır. Bunun farkında olmasından dolayı, seçimlere bağımsız adaylar ile katılmaya çalışmaktadır.

İslâmî kesime hitap eden Büyük Birlik Partisi [BBP] ile Saadet Partisi’ne [SP] gelince; aralarında ittifaka kuramamaları halinde, her ikisinin de barajı aşması uzak ihtimâldir.

Kayda önemle değerlidir ki meydana gelecek herhangi bir askerî, güvenlik, iktisâdî yahut siyâsî gelişme, bu söz konusu verileri değiştirebilecektir.

Her ne olursa olsun, hem İngilizci Kemalist Laikler, hem de biraz İslâmî “rötuş” ile laikliklerini gizleyen Amerikancı Laiklerin hepsi, şu anda fiilen devam eden bir çatışma içerisinde. Bu da güdümde farklılaşan askerî otorite ile siyâsî otoritenin tahakküm ettiği devletlerin tabiatıdır. Zira bu tür devletler, iki tür siyâsî kriz ile karşı karşıya kalırlar:

1. Koalisyon Hükümetlerinde: ya koalisyon ortakları arasında, herhangi bir veya birden fazla anlaşmazlık sebebiyle meydana gelen bir kriz olur ya da koalisyon hükümeti ile ordu arasında meydana gelen bir kriz olur. Koalisyon ortakları arasında olursa, telâfi edilmesi mümkün olmazsa Hükümet dağılıp düşer. Kriz, ya yeni bir hükümet kurulmasıyla ya da erken seçimlere gidilmesiyle biter. Koalisyon hükümeti ile Ordu arasında olursa, telâfi edilmesi mümkün olmazsa askerî darbe veya müdâhale olur. Kriz, ya yeni bir hükümet kurulmasıyla ya da seçimlere gidilmesiyle biter. Bu darbe veya müdâhale, ya 1960, 1971, 1980 askerî darbeleri gibi “klasik darbe”, ya 28 Şubat’taki gibi “post-modern darbe” şeklinde olur.
2. Tek Parti Hükümetlerinde: ya Hükümeti temsil eden parti içerisinde çatlakların baş göstermesi şeklinde parti içi bir kriz olur ya da tek parti hükümeti ile ordu arasında olur. Parti içi olursa, telâfi edilmesi mümkün olmazsa, ya sorun çıkaran olumsuz faktörlerin partiden tasfiyesiyle, ya partinin parçalanıp parçalardan birinin yeni bir hükümet kurmasıyla, ya da erken seçime gidilmesiyle kriz biter. Tek parti ile ordu arasında olursa, işte bu en tehlikeli krizlerdendir ve telâfi edilmesi mümkün olmazsa, aynı zamanda Ordu üzerinde yerel, bölgesel ve devletlerarası koşulların baskın gelmemesi halinde buna, askerî darbeye götüren sıcak bir çatışma eşlik eder. İşte mevcut kriz, tek parti hükümeti [AKP] ile Ordu ve tâbileri arasındaki bir krizdir. Bu kriz, Ordu’nun olağanüstü hâl koşulları oluşturmak üzere askerî manevra yapabilme kudretine yahut Hükümet’in, Ordu’nun askerî olarak oluşturmaya çalıştığı olağanüstü koşulları bertaraf etmek üzere devletlerarası koşulları değerlendirebilme kudretine göre, yeni bir güçler dengesinin ortaya çıkması yahut mevcut güçler dengesinin oturması maksadıyla harâretle karşılıklı tepkime halinde kalacaktır.

Velhâsıl:

1. Meydana gelenlerin vâkıası; ellerindeki ana merkezi korumak, Millî Güvenlik Kurulu'nu yeniden ellerine geçirmeye girişmek, Anayasa Mahkemesi'ne sızılmamasını temin etmek üzere başlarında Ordu olmak üzere İngilizci Kemalist Laikler ile İngilizci Laiklerin, Müslümanların duygularını kışkırtan bir şekilde İslâm'a düşmanlıklarına nazaran Müslümanların genelini cezbetmek için biraz İslâmî "rötuş" ile laikliklerini örten Amerikancı Laikler arasında sıcak bir çatışma olmasıdır. Bu da "İngilizci" Ordu'nun Türkiye'de kuvvet mafsallarındaki tahakkümünü zayıflatmak, Hükümet'in Millî Güvenlik Kurulu'na müdâhalesini genişleterek sürdürmek, ardından Ordu'daki İngiliz "kalesine" giriş için dar kalacak olsa da gedikler oluşturmak, bununla birlikte Hükümet'in Anayasa Mahkemesi'ndeki adamlarının hacmini genişletmek ve Ordu'nun Cumhurbaşkanlığını elinde bulundurma tahakkümünü kaldırmak içindir.
2. PKK iki kanada ayrılmıştır: Ordu'nun, Hükümet tarafından siyâsî olarak köşeye sıkıştırılması neticesinde, bunu -şu anda Türk Ordusu'nun Irak sınırına yığılmasında olduğu gibi- askerî yöne kaydırmak için olağanüstü hal koşulları oluşturmaya ihtiyaç duyduğu zamanlarda güvenlik açısından atmosferleri kızıştırmak üzere Ordu tarafından kullanılan İngilizci kanat ve ikincisi de, Amerika ile birlikte olan ve genel hattı, -Hükümet'in üzerinde seyrettiği Amerikan çizgisine uyumlu bir şekilde- meseleyi siyâsî bir mesele olarak bırakmak olan kanattır.
3. Cumhurbaşkanlığı konusu, muhtemelen 22 Temmuz 2007'deki erken genel seçimlerin sonrasına kadar muallakta kalacak ve bu Cumhurbaşkanlığı seçimleri konusu seçim sonuçları ışığında halledilecektir.

H. 22 Cumâde'l Ülâ 1428
M. 08 Haziran 2007